

2 Tesaloniceni - cap.1

Pavel construiește o introducere similară cu cea din 1 Tesaloniceni. El folosește din nou expresia Biserica Tesalonicenilor, amintindu-le că Biserica deși este a lui Dumnezeu și este plantată de Pavel este totuși a lor. Domnul le-a dat spre administrare un spațiu specific din Împărăția Sa. Pavel îi responsabilizează și îi încurajează deopotrivă. Biserica este a lor. Ei sunt responsabili de evoluția ei și în aceleași capacitați de Dumnezeu spre a o păzi și crește. Pavel vrea probabil să prevină și o dependență nesănătoasă a tesalonicenilor față de sine. El nu uită să sublinieze că această biserică a lor face parte dintr-o realitate cerească. Ea este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos. Nu doar că Dumnezeu locuiește în ei, dar ei sunt în Dumnezeu, strămutați în realitatea nevăzută a Împărăției lui Dumnezeu care umple toate lucrurile. Nu doar că Dumnezeu a venit să locuiască în ei, dar ei sunt chemați să fie cetățeni ai cerului. Regulile le stabilește Domnul, căci ei au venit să se adăpostească în Domnul și nu Domnul în ei înșiși. Ei au devenit parte integrantă a unei realități cerești care include Biserica de pe pământ și cea din ceruri, precum și zecile de mii de îngeri.

Pavel continuă ca și în prima epistolă cu mulțumire. Este interesant că acum folosește verbul TREBUIE. Oare folosește acest verb pentru că nu mai mulțumea necurmat pentru tesaloniceni? Sau mai degrabă pentru a le aduce aminte tesalonicenilor de faptul că mulțumirea necurmată este o poruncă? Nu doar că este frumos să mulțumim, dar se și cuvine să mulțumim Domnului pentru frații noștri care cresc în credință. Pavel este același credincios fascinat de Biserica Domnului care deosebește slava Domnului în frații săi și se închină până la pământ înaintea cerului pentru taina creșterii lor în asemănare cu Domnul. El știe că resursele propriei creșteri, mângâieri și încurajări sunt ascunse în frații săi. El are ochii curați și deschiși pentru a se scălda în gloria Domnului revelată în Biserica Sa.

Pavel urmărește la Tesaloniceni aceleași două elemente: **credința și dragostea**. Este interesant că cele două elemente sunt greu de cuantificat. Și cu atât mai greu este de constatat o creștere în credință și dragoste. Pavel, deși era la o distanță destul de mare de tesaloniceni, poate rosti următoarele cuvinte

despre aceștia: *credința voastră merge mereu crescând, și dragostea fiecărui din voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult*. Pavel nu doar că face o caracterizare generală a Bisericii dar are curajul să afirme: *dragostea fiecărui din voi toți...* Trebuie să menționăm că este o minune ca toate mădularele Bisericii din Tesalonic să fie în creștere. Și este încurajator pentru noi, căci ne învață că este posibil acest lucru. Și în Fapte când ni se descrie prima Biserică din Ierusalim se face o caracterizare asemănătoare:

- *Fiecare era plin de frică și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți după nevoile fiecărui. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă, și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei care erau mântuiți. (Fapte 2:43-47)*

Dar oare această fascinantă minune a unei comunități în întregime dedicată este specifică doar perioadei dragostei dintâi? Poate nu neapărat; chiar și în Tesalonic erau frați care trăiau în neorânduială. Oare Pavel îi include și pe ei în expresia: fiecare din voi crește în credință și dragoste? Sau el nu îi consideră ca făcând parte din realitatea vie a Bisericii de vreme ce îi îndeamnă pe tesaloniceni să nu aibă nici un fel de legături cu aceștia? A doua variantă este mai plauzibilă.

Deci Pavel avea capacitatea spirituală de a radiografia credința și dragostea tesalonicenilor și de a le pune diagnosticul corect. El nu doar putea sesiza prezența unei credințe și dragoste active, dar putea surprinde și creșterea celor două atribute ale trăirii creștine. Oare Pavel avea un dar unic sau ne provoacă și pe noi să creștem în discernământ spiritual? Prezbiterii, păstorii sufletești, sunt chemați să calce pe urmele lui Pavel. Ei trebuie să știe mai întâi să urmărească la turmă cele două atribute cheie: CREDINȚA și DRAGOSTEA. Ei trebuie să știe că turma este în siguranță doar dacă crește permanent în credință și dragoste. Apoi trebuie să știe cum să radiografieze credința și dragostea celor din comunitate. Atât credința cât și dragostea se manifestă prin elemente concrete, prin semne vizibile. Dacă aceste semne sunt prezente, atunci e bine. Dacă acestea devin din ce în ce mai clare și mai frecvente atunci e foarte bine, căci putem vorbi de creștere. Nu cred că Pavel se joacă cu cuvintele și face

o caracterizare superficială. El știa că tesalonicenii au nevoie de confirmare că sunt pe drumul cel bun. El nu le putea confirma un drum al lor pe care el nu îl cunoștea foarte bine. Miza era prea mare. Tatăl spiritual care era gata să își dea viața pentru ei, nu se putea juca cu vorbele la acest capitol.

Care sunt semnele vizibile ale unei credințe în creștere? Care sunt semnele vizibile ale unei dragoste în creștere? În mod cert, Noul Testament conține mai multe pasaje care ne ajută să răspundem la aceste întrebări. Nu ne propunem acum să oferim niște răspunsuri amănunțite. Doar subliniem că aceste semne există și păstorii sufletești trebuie să le cunoască și să le urmărească la cei care sunt sub paza lor. Menționez doar că încercările, testele vieții, ne ajută enorm în această radiografie spirituală. Cum trece fratele meu atunci când este încercat? Cum se raportează la suferință, la pierderi? Cum își ia testele în relații? Cum reacționează când este nedreptățit? Cum se implică în soluționarea conflictelor? Poate lui Pavel i-a fost mai ușor să înțeleagă evoluția spirituală a tesalonicenilor și din pricina prigoanei din Tesalonic. În mijlocul cuptorului de foc credința sau necredința iese cu claritate la iveală. În mijlocul presiunilor puternice, dragostea sau lipsa ei este deconspirată cu repeziciune.

Pavel poate să se bucure că tesalonicenii sunt în permanentă creștere. Observăm în tonul epistolei că el nu mai cunoaște aceeași frământare și îngrijorare pentru situația tesalonicenilor și nu mai este așa de urgent ca el să ajungă la ei. Acesta este un argument foarte puternic care susține că 2 Tesaloniceni a fost scrisă DUPĂ 1 Tesaloniceni. Tesalonicenii, deși încă vulnerabili, au mai crescut spiritual, au mai prins rădăcini, au primit cu bucurie mesajul primei epistole a lui Pavel. Se pare că au depășit acea perioadă critică de vulnerabilitate. Pavel este mai liniștit și nici măcar nu pomenește despre necesitatea vizitării lor. Este posibil ca între timp chiar Pavel să fi trecut pe la ei. Este doar o presupunere. Deși Fapte nu menționează acest lucru ni se spune că Pavel a stat în Corint mai bine de un an și șase luni. În perioada aceasta poate ar fi avut timp să le fi făcut o scurtă vizită tesalonicenilor. Oricum creșterea în credință și dragoste a însemnat depășirea unei faze critice de vulnerabilitate.

Pavel îi conectează din nou la realitatea Bisericii universale subliniind încurajarea pe care a adus-o statornicia credinței lor în comunitatea sfinților de pretutindeni. Biserica din Tesalonic a rămas o Biserică model în ce privește statornicia în credință. Pavel se putea lăuda în Domnul cu tesalonicenii. Pentru tesaloniceni era esențial să înțeleagă că suferința lor nu era în zadar. Nici un

strop din suferința credinciosului pentru voia lui Dumnezeu nu este în van. Ea aduce rod, mult rod, după cum și suferințele lui Hristos au adus un rod așa de slăvit. Unul din roade este încurajarea sfinților. Acesta era un rod pe care tesalonicenii trebuiau să îl cunoască și să se bucure de el. Cunoașterea rodului suferinței este o resursă extrem de importantă. Uneori nu vedem rodul și trebuie să credem. Niciodată nu vom vedea în întregime rodul, căci suntem chemați să trăim prin credință. Doar la învierea din morți ne vom putea desfăta în întreaga slavă a rodirii jertfei noastre de pe pământ. Domnul însă ne încurajează și mângâie adesea pe pământ descoperindu-ne părți ale rodirii noastre. Credința tesalonicenilor strălucește și mai mult acum. Ei au rămas tari în credință. Deci nu a fost doar un entuziasm trecător. Pavel vorbește despre statornicia lor, perseverența lor, răbdarea lor în necaz. Încercările pe termen lung sunt adevăratele teste ale credinței. **Statornicia pe perioade îndelungate sunt dovezile de necontestat ale credinței.**

Cum evaluează Pavel starea spirituală a unei Biserici? El nu menționează creșterea numerică, sau numărul lucrărilor de slujire și evanghelizare, nici mărimea clădirii sau construirea unei infrastructuri. El este interesat de creșterea în credință și dragoste a Bisericii. Când Mântuitorul evaluează Bisericile din Asia Mică (Apocalipsa cap.1-3) urmărește aceleași elemente. În sec XXI suntem obsedați de elemente măsurabile, cuantificabile. Și avem tendința să descriem o Biserică de succes ca cea care are un număr mare de membri, care crește numeric rapid, care are o infrastructură impresionantă și are multe lucrări de slujire etc. Nici Mântuitorul, nici Pavel nu sunt interesați de aceste lucruri. Ei analizează creșterea în maturitate a Bisericilor și modul în care trec prin încercări. Creșterea numerică și celelalte elemente sunt în mâna Domnului și depind adesea de variabile contextuale care nu țin de Biserică în cauză. Ferice de cel care nu umblă după un succes prea măsurabil, și cel care nu se îmbată cu apa rece a falselor succese. Ferice de cine se ghidează după criteriile biblice ale succesului. O Biserică de succes nu trebuie să fie neapărat mare, nu trebuie să aibă neapărat o multitudine de lucrări și un mare număr de activități și nici măcar o creștere impresionantă. O Biserică de succes este o Biserică în care toți sau majoritatea membrilor cresc în curăție, devotament, credință, maturitate și dragoste și trec cu bucurie prin cele mai grele încercări. Biserica în care slujești cum este din această perspectivă?

Pavel asociază tema suferințelor cu tema dreptății lui Dumnezeu. Acest lucru nu se găsește frecvent în epistolele sale și pare a fi unul din elementele care conferă unicitate epistolei 2 Tesaloniceni în Noul Testament. De ce realizează Pavel această asociere? Cel mai probabil el răspunde unei frământări din mintea tesalonicenilor legată de dreptatea lui Dumnezeu. Nu știm exact care erau frământările tesalonicenilor, dar putem să intuim posibilele întrebări din inima lor:

- Cum se explică dreptatea lui Dumnezeu în contextul în care copiii Lui sunt prizonieri de vrăjmașii Lui care se bucură de pace și odihnă?
- Oare nu au dreptate Iudeii? Oare nu noi suntem cei pedepsiți de Dumnezeu, iar ei sunt cei ocrotiți de Acesta?
- Oare situația aceasta va persista pentru totdeauna?

Pavel afirmă în mod șocant că suferințele lor reprezintă o dovadă lămurită cu privire la dreptatea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte situația prezentă justifică deciziile pe care le va lua Domnul la venirea Lui. Contextul prezent face să strălucească dreptatea lui Dumnezeu în hotărârile pe care le va lua când Se va întoarce în slavă. Care sunt aceste hotărâri?

- Va pedepsi pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelia lui Isus Hristos.
- Va proslăvi pe cei credincioși.

De ce este această decizie dreaptă? Această decizie este dreaptă pentru că este un răspuns logic la modul de viață pe acest pământ. Cei necredincioși au urât copiii lui Dumnezeu și le-au cauzat multe întristări. I-au urât fără teme și de fapt și-au manifestat astfel ura lor față de Dumnezeu. Este absolut drept ca Dumnezeu să pedepsească pe cei care întristează în mod nejustificat sfinții Săi de pe pământ. Pedepsirea prigonitorilor este un act de dreptate. Ei vor primi ce meritau. Ei vor primi ceea ce au cauzat altora în mod nelegitim. Au adus în viața copiilor Domnului suferință. Astfel de suferință vor avea parte în ziua judecății. Observăm că pedeapsa este descrisă ca o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui. **Esența iadului** nu este cazanul cu smoală, ci **despărțirea de Dumnezeu. Iadul este de fapt absența prezenței dătătoare de viață a Creatorului.** Dumnezeu le respectă alegerea. Ei nu L-au vrut pe Dumnezeu, și deci nu Îl vor avea pe Dumnezeu. Oare ce poate fi mai cumplit

decât să fii despărțit de gloria lui Dumnezeu? În afara Lui este doar întuneric, nonsens, regret, vinovăție, suferință, neîmplinire, goliciune. Dumnezeu le dă exact ce au cerut ei. Ei au cerut o viață fără Dumnezeu. Și aceasta vor primi. Dar care este dovada că nu L-au vrut pe Dumnezeu?

1. În primul rând aceștia nu au ascultat de Evanghelia lui Isus Hristos. Prin Evanghelie Dumnezeu Și-a revelat dragostea și le-a oferit posibilitatea refacerii relației cu Domnul. Cei ce nu ascultă de Evanghelie nu sunt interesați de refacerea relației cu Dumnezeu. Cei ce ignoră Evanghelia resping chemarea lui Dumnezeu, oferta plină de har și generozitate a Creatorului.
2. În al doilea rând aceștia urăsc pe copiii lui Dumnezeu. Copiii Lui sunt reprezentanții Domnului în această lume. Ei au primit slujba împăcării și ei duc lumii chemarea lui Dumnezeu. Respingerea copiilor lui Dumnezeu înseamnă respingerea Creatorului. Respingerea martorilor Lui înseamnă a-I spune NU lui Dumnezeu Însuși. Căci ***cine nu vă primește pe voi, pe Mine nu mă primește***. Deci prigonirea sfinților reprezintă o dovadă a dreptății deciziei lui Dumnezeu de a pedepsi pe cei care nu ascultă de Evanghelie. În altă parte, Pavel întreabă: ***Nu știți că noi vom judeca lumea?*** Lumea va fi judecată prin noi. Pe de o parte alegerea noastră de a crede va dovedi că și ei au putut face această alegere. Pe de altă parte respingerea mărturiei Bisericii de către lume va oglindi respingerea lui Dumnezeu Însuși. Noi vom fi martorii acuzării. Iar suferințele primite din partea lumii vor fi probele incontestabile care vor glorifica dreptatea lui Dumnezeu care îi va trimite la pierzare eternă.

Dar suferințele sfinților din pricina lui Hristos sunt o dovadă și pentru dreptatea lui Dumnezeu de a decide proslăvirea acestora în ziua venirii Sale. Expresia folosită de Pavel este următoarea: ***întrucât veți fi găsiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu pentru care și suferiți***. În Împărăția lui Dumnezeu intră doar cine este găsit vrednic. Această expresie pare să contrazică doctrina harului care afirmă că nimeni nu este vrednic și că toți sunt mântuiți prin har, prin meritele lui Isus Hristos. Dar nu este nici o contrazicere. Pavel va încheia capitolul înălțând harul mântuitor probabil tocmai pentru a oferi un înțeles clar expresiei: *să fii găsit vrednic*. Împărăția lui Dumnezeu este o Împărăție a slavei, iar credincioșii vor ocupa o poziție privilegiată și unică în istoria eternității. Ei vor fi mireasa Mielului, vor fi poporul Lui, vor ședea pe scaunul de domnie al

Domnului, vor fi cetatea lui Dumnezeu, vor căpăta – cum ne va spune Pavel în cap.2 – *slava Domnului nostru Isus Hristos*. Vor fi purtătorii chipului lui Hristos revelat prin cruce. Răsplata este eternă și este imensă. Dar nu oricine va beneficia de ea. Doar cei care vor fi găsiți vrednici. Mântuirea este prin har, dar este prin credință. Jertfa lui Hristos rezolvă problema vredniciei noastre din perspectiva meritelor și a neprihănirii, dar credința noastră rezolvă problema vredniciei din perspectiva alegerii noastre, dorinței noastre de a primi această răsplată. Petru ne spune că aurul care piere este totuși curățit prin foc, *Cu atât mai mult*, ne spune el, *trebuie curățită credința noastră*. Credința în Hristos este cel mai prețios lucru. Ea ne înalță până la scaunul de domnie al Domnului. De aceea ea trebuie testată și curățită. Va ședea pe scaunul de domnie doar cel care crede cu adevărat, doar cel care perseverează în credință. Dumnezeu ne încearcă credința pentru a vedea dacă ne găsește vrednici de o răsplătire așa de mare. El vrea să vadă dacă Îl credem cu adevărat pe cuvânt. Dacă prețuim relația cu El și promisiunile gloriei viitoare mai mult decât orice. De aceea vom pierde totul de dragul Lui și vom trece prin mari suferințe. Acestea vor dovedi tuturor că suntem vrednici să ședem pe scaunul de domnie al Domnului căci ne-am încrezut în Domnul și am acceptat mari dureri din pricina numelui Lui. Și aceste teste nu doar că dovedesc că suntem vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, dar ne și măresc credința și răsplata.

Pavel nu vrea să dezvolte aici faptul că singurul drum către glorie este suferința pentru Hristos, însă, el vrea doar să demonstreze că prigonirile sfinților nu umbresc, nu pun la îndoială dreptatea Creatorului, ci doar fac ca aceasta să strălucească și mai mult. Ei nu suferă că sunt pedepsiți de Domnul, ci dimpotrivă suferă pentru Domnul și de dragul Lui. Și dacă am vedea cât de mare este răsplătirea ne-am da seama de ce Dumnezeu nu o poate da oricui și de ce ne testează până la capăt. Slava este prea mare pentru a o primi cineva care nu se încrede deplin în Domnul și nu o apreciază cu adevărat. Simțul dreptății noastre ne va spune că cel care nu este gata să renunțe la tot de dragul lui Hristos nu este vrednic să capete slava lui Hristos pentru eternitate. Deși suferințele noastre nu ne ispășesc păcatele, cu toate acestea dovedesc vrednicia noastră de a intra prin credință și pe baza harului lui Hristos în Împărăția lui Dumnezeu. Îmi place de Pavel că el nu are o înțelegere ieftină și superficială a harului lui Dumnezeu. Chiar dacă totul este prin har, noi trebuie să suferim mult pentru Hristos pentru a fi găsiți vrednici să intrăm în Împărăția Lui. Când mama fiilor lui Zebedei L-a rugat ca fiii ei să stea la dreapta și la stânga Lui în

Împărăția lui Dumnezeu, Mântuitorul nu a spus că acest lucru nu este posibil sau că cererea este greșită. El a avut însă următoarea întrebare: *oare vor putea ei să bea paharul suferinței și să fie botezați cu botezul suferinței?* Nici măcar Fiul lui Dumnezeu întrupat nu a șezut pe scaunul de domnie din pricină că era Fiul, ci din pricina suferințelor Sale, ca răsplată pentru ele. În Împărăția lui Dumnezeu se intră prin multe necazuri și teste. Răsplata este prea mare! Doar cei ce vor fi găsiți vrednici vor avea parte de ea:

- *Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere, și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos. (1 Petru 1:5-7)*

Cel mai mare dar al nostru, cea mai mare comoară pe care o deținem nu este serviciul, averea, familia, soția, copiii, poziția socială, renumele, casa, mașina, prietenii, sănătatea, și nici măcar Biblia sau Biserica. Cea mai mare comoară este credința în Isus Hristos. Ea este ținta atacurilor spirituale, dar și ținta testelor ce vin din partea Domnului. Ea este în centrul atenției cerului și a lumilor spirituale. Restul este pe locul doi, și secundar. Și dacă aurul care piere este cercat prin foc, cu atât mai mult va fi încercată aceea (credința) care ne poziționează pentru eternitate pe însuși scaunul de domnie al Domnului!?

Pavel realizează și o scurtă descriere a revenirii Domnului. Acest lucru era de folos pentru tesaloniceni. Dacă unii din ei se gândeau că ziua Domnului a și venit chiar atunci, înseamnă că lor nu le mai era clar cum trebuia să aibă loc revenirea Domnului. Pavel le amintește că revenirea Domnului va însemna un eveniment unic, vizibil și irepetabil. El va avea loc înaintea întregului pământ și orice ochi îl va vedea. Domnul Isus Hristos va fi descoperit, revelat din cer tuturor oamenilor. El va coborî de pe nori în mod vizibil, îmbrăcat în slavă, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc. El va pedepsi pe toți necredincioșii și va proslăvi pe sfinții Săi, adică îi va îmbrăca în slavă. Este important să reținem cuvântul folosit în limba greacă pentru expresia ***descoperirea Domnului Isus din cer***. Acest cuvânt este ***apocalupsis***. Acesta înseamnă:

- Descoperire pentru cineva (Luca 2:32)

- Descoperirea de la cineva (2 Cor.12:1, Gal.1:12)
- Revelație apocaliptică (parusia – 1 Cor.1:7, 1 Pt.1:7)

Același termen este folosit în Apocalipsa 1:1 dar și în 2 Tes. cap, 2 când Pavel ne vorbește despre descoperirea omului fărădelegii. Vom mai reveni la acest termen când vom studia 2 Tes. cap.2. Ce este important de reținut acum este că acest termen are în vedere o revelare clară de către cineva a ceva. Lucrul revelat este clar, vizibil, recognoscibil. Hristos nu va fi revelat la a doua Sa venire în confuzie și ambiguitate. El va veni în toată slava și orice ochi Îl va vedea. *Cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului* (Matei 24:27). Orice ochi Îl va vedea și orice ochi Îl va recunoaște. El va veni în slavă urmat de oștile cerești formate din miile de îngerii și sfinții Săi răscumpărați de pe pământ și îmbrăcați în trupuri de slavă. Ei vor veni pe pământ să pedepsească pe cei care nu au ascultat de Evanghelia Domnului Isus Hristos.

Dacă într-adevăr Anticrist se va da drept Dumnezeu și va încerca să simuleze a doua venire a lui Hristos, el nu va putea amăgi pe cei aleși care Îl așteaptă pe Hristos după Cuvântul Său. Apariția pe nori a unui personaj îmbrăcat în slavă și înconjurat de făpturi cerești nu este suficientă. Cei credincioși trebuie mai întâi să fie îmbrăcați în trupuri de slavă și se vor înălța la cer pentru a întâmpina pe Domnul în văzduh. Ei vor coborî pe pământ și vor nimici pe toți cei care vor mai fi în trupuri supuse putrezirii. Apoi, acestui pământ i se va da foc. Anticrist nu va putea simula acest scenariu, căci el nu va putea da trupuri de slavă celor credincioși și își va avea domnia pe acest pământ. Atâta vreme cât cei care cred în Isus Hristos nu vor fi înălțați la cer în trupuri de slavă și pământul acesta nu va arde nu putem vorbi de a doua venire a lui Hristos. Orice altceva ce ar fi, ori cât de minunat și măreț ar fi, nu este a doua venire a Domnului, ci doar o simulare mincinoasă și vrednică de lepădat.

Scopul revenirii Domnului nu este doar pedepsirea celor necredincioși, dar mai ales proslăvirea celor credincioși. El va veni ca să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut. Când vom primi trupurile de slavă, când chipul lui Hristos ascuns acum în noi va fi făcut vizibil, Isus Hristos va fi proslăvit în fiecare din noi. El va fi privit cu uimire în noi. Fiecare din noi va purta ceva specific din chipul Său și toți adunați laolaltă vom forma cel mai frumos tablou al slavei lui Dumnezeu. Fiecare din noi are un destin unic. Nu

doar bagajul ereditar dar și împrejurările în care trăim, încercările de care avem parte, alegerile pe care le facem și lucrarea pe care Domnul ne-o încredințează ne face să fim UNICI în planul lui Dumnezeu. În noi se zidește ceva unic din chipul lui Hristos. De aceea este absurd să vorbim despre concurență între frați, precum și de frați mai valoroși decât alții. Ce minune va fi acea zi! Chipul lui Hristos se zidește în noi în mod tainic și slava lui este încă ascunsă. Trupul supus putrezirii ascunde slava omului dinlăuntru. Iată ce ne spune Pavel:

- *Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. (Col.3:3-4)*
- *Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. (2 Cor.4:7)*

Întreaga creație așteaptă slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu (Rom.8:21). Slava va fi atât de mare încât Pavel consideră că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. *Hristos va fi privit în noi cu uimire!* Dar de către cine? Pe de o parte de către cei necredincioși de pe pământ care ne vor vedea venind în slavă alături de Domnul. Dar cred că și lumile demonice și cele angelice vor fi surprinse de slava copiilor lui Dumnezeu. Efectiv li se va tăia respirația căci iată că cei slabi, îmbrăcați într-un trup supus putrezirii sunt acum părtași slavei Domnului Isus Hristos. În cap.2, Pavel ne va șoca afirmând că noi vom primi nici mai mult nici mai puțin decât slava Domnului Isus Hristos. Este amețitor! Dar oare bănuim noi ce înseamnă această slavă eternă? Minte și imaginația noastră este limitată pentru a o putea măsura. Dar degustând-o de acum și aici și călăuziți de ancora credinței putem să surpindem ceva din mărimea ei, acest ceva fiind suficient pentru a ne da putere să trecem peste necazurile trecătoare din această viață.

Să nu uităm că în ziua aceea doar Domnul va fi slăvit, așa cum ne învață și Isaia în cap.2. Noi vom primi trupurile de slavă, dar El va fi proslăvit în noi. Noi nu vom arăta spre noi înșine, ci spre El. Noi vom sluji de laudă slavei Sale și harului Său. Oamenii vor privi cu uimire spre noi, dar se vor închina Celui Preaînalt. Noi nici nu vom dori să fim în centrul atenției, căci eliberați de firea pământească vom avea ca singură dorință aceea de a sluji și slăvi pe Creator. Și

în cele din urmă așa vom răspunde cu dragoste dragostei Lui. Vom putea sluji de laudă slavei Celui care ne-a iubit. Și cu cât va fi mai mare slava noastră în Hristos cu atât mai mult va străluci harul și înțelepciunea lui Dumnezeu. Mai întâi va străluci harul:

- *El ne-a înviat împreună cu El și ne-a pus să ședem în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. (Efeseni 2:6-7)*

Dumnezeu își păstrează cea mai înaltă răsplătire pentru cele mai nevrednice fapte. Generozitatea Sa întrece orice imaginație. El nu doar că primește înapoi pe cei care s-au răzvrătit, L-au urât și I-au omorât Fiul, dar îi așează cu El pe scaunul Său de domnie mai presus de orice domnie angelică. Discrepanța între ceea ce am fost și ce meritam, și ce am primit va fi atât de mare încât toți se vor închina în fața bunătății fără margini și generozității de neînțeles a Creatorului.

Pe de altă parte, slava noastră va fi mai mare decât a lui Adam și mai mare decât cea a îngerilor. Aparenta înfrângere a lui Dumnezeu adusă de cel rău prin infectarea creației cu hidoasa realitate a păcatului și a morții, a făcut posibilă revelarea tainei ascunse de veacuri în Dumnezeu, dar și includerea în această taină a unei părți din creația Sa. Păcatul, moartea, ispita, cel rău, suferința, tragediile și dramele omenirii au tras de fapt la carul de slavă a lui Dumnezeu și au făcut posibilă nunta Mielului. Fără păcat, moarte, durere, satan, nimeni nu ar fi putut deveni Mireasa Mielului și nici să șadă împreună cu Fiul pe scaunul de domnie al Domnului. Aparenta înfrângere a dat naștere celei mai înalte biruințe! Toți vor amuți în fața înțelepciunii lui Dumnezeu și vor da slavă planurilor și căilor Celui Preaînalt!:

- *O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva mai întâi ca să aibă de primit înapoi? (Rom.8:33-35)*

Pavel încheie cap.1 cu descrierea unei rugăciuni. El se roagă ca Dumnezeu să îi găsească vrednici pe tesaloniceni și să împlinească lucrarea Sa în ei pentru ca Numele Domnului Isus Hristos să fie proslăvit în ei. Observ că el

aduce în prezent realitatea viitoare de la venirea Domnului. La venirea Domnului tesalonicenii vor fi găsiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu și Domnul Isus va fi proslăvit în ei. Pavel se roagă că acum Dumnezeu să îi găsească vrednici și să-L proslăvească pe Fiul în ei. Realitatea viitoare nu este decât o continuare a realității prezente. Va fi găsit vrednic doar cel care este acum găsit vrednic. Hristos va fi proslăvit doar în cel care este deja proslăvit în prezent. Rugăciunea lui Pavel este pentru prezent, pentru lupta creștină de acum și aici. El se roagă necurmat pentru tesaloniceni. Este destul de ciudat să Îl rogi pe Dumnezeu să găsească pe cineva vrednic. Ce sens are o astfel de rugăciune? Oricum Dumnezeu nu va face rabat de la căile Sale. Dumnezeu va găsi vrednic doar pe cel care este vrednic. Acel cineva ori este vrednic, ori nu este. Rugăciunea lui Pavel reia deci tema vredniciei. Pavel îi ajută pe tesaloniceni să privească suferința altfel. Suferința este testul vredniciei pentru o Împărăție nespus de slăvită. Întrebarea nu este deci: de ce este suferință?, ci voi fi găsit eu vrednic de Împărăția lui Dumnezeu? Modul în care trec prin necaz Îl va convinge pe Domnul că sunt vrednic de Împărăția Sa cerească? Deși tesalonicenii erau statornici în mijlocul necazurilor, Pavel continuă să se roage ca Domnul să îi găsească vrednici. Ce înseamnă această rugă pentru Pavel? El continuă: *Și să împlinească în voi cu putere orice dorință de bunătate și orice lucrare izvorâtă din credință.* A fi găsit vrednic ar însemna ca Dumnezeu să continue să lucreze prin tine. Pavel a asociat tema suferinței cu tema dreptății și a vredniciei. Acum el asociază tema vredniciei cu cea a harului lui Dumnezeu care lucrează totul în toți. Pavel nu vrea ca tesalonicenii să înțeleagă că prin suferința lor ei își ispășesc păcatele și adună merite pentru a fi primiți în Împărăția lui Dumnezeu. Pavel nu vrea să umbrească harul lui Dumnezeu. Cred că și acesta este scopul cu care el încheie cap.1 pe tema harului. Domnul este cel care lucrează în ei, care le dă putere, și care îi sprijină și aceasta potrivit cu harul care este în Dumnezeu și în Fiul Său. Deci nu prin puterea lor și nici datorită meritelor lor. Doar prin puterea lui Dumnezeu și doar datorită harului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu poate împlini în ei orice lucrare izvorâtă din credință. Credința este susținută de Domnul, dar este crescută prin alegerile tesalonicenilor de a persevera în credință. Puterea harului lui Dumnezeu se manifestă pe baza credinței. Credința este cea care accesează resursele nemărginite ale harului și perseverența în credință devine dovada vredniciei. Deci Pavel încheie cap.1 punctând două adevăruri esențiale:

- a) Deși sunteți găsiți vrednici pe baza suferințelor voastre să nu uitați că totul este prin har.
- b) Deși stați tari în credință, războiul nu este câștigat. Eu mă rog necurmat ca Domnul să vă găsească în continuare vrednici prin perseverența credinței voastre.

Pavel cunoștea legitățile Împărăției lui Dumnezeu și el știa cât de importantă este rugăciunea. El știa că Cel care lucrează totul în toți a ales să lucreze prin Biserică. După cum Pavel avea nevoie de rugăciunile filipenilor ca să poată fi mântuit (vezi Filipeni cap.1), la fel și tesalonicenii aveau nevoie de rugăciunile lui Pavel pentru ca puterea Domnului să îi însoțească mai departe.